

Phantasm Viol Consort

—*The well-tempered consort*

**Palau Bach - Concert Extraordinari | Festival
Bachcelona | Estiu al Palau**

Dilluns, 11 de juliol de 2022 – 20 h
Petit Palau

Amb el suport de:

Membre de:

Programa

Phantasm Viol Consort:

Laurence Dreyfus, viola soprano i director

Emilia Benjamin, viola soprano

Jonathan Manson, viola tenor

Heidi Gröger, viola baix

Markku Luolajan-Mikkola, viola baixa

Amb aquest programa volem “endinsar-nos en la ment de Bach” per fer realitat, dins de la magnífica polifonia de Bach, no només el seu ampli ventall de referències a àries, concerts, danses i sonates, sinó també, com a músics de corda, per interpretar la impressionant varietat de caràcters, estils i emocions que romanen sota la superfície de les notes. Fins i tot els qui ja coneixen aquest repertori per a teclat quedaran meravellats en sentir la puresa de les cordes de les violes, que semblen generar noves obres compostes pel geni de Bach.

I

Johann Sebastian Bach (1685-1750)

Fughetta Super “Dies Sind Die Heiligen Zehn Gebot”, BWV 679 (EpT★ III)

Christ, unser Herr, zum Jordan kam, BWV 684 (EpT III)

Fuga en Do major, BWV 547

Kyrie, Gott heiliger Geist, BWV 671 (EpT III)

Fuga núm. 22, BWV 891 (CbT★★ II)

Preludi i fuga núm. 22, BWV 867 (CbT I)

Fuga núm. 7, BWV 876 (CbT II)

Preludi i fuga núm. 22, BWV 885 (CbT II)

Wir Glauben All an Einen Gott, BWV 680 (EpT III)

Fuga A5, BWV 552 (EpT III)

II

Johann Sebastian Bach

Fuga núm. 4, BWV 849 (CbT I)

Fuga núm. 14, BWV 859 (CbT I)

Kyrie Gott Vater In Weigheit, BWV 669 (EpT III)

Fuga núm. 2, BWV 871 (CbT II)

Fuga núm. 17, BWV 886 (CbT II)

Jesus Christus Unser Heiland, BWV 689 (EpT III)

Fuga núm. 23, BWV 892 (CbT II)

Christe, Aller Welt Trost, BWV 673 (EpT III)

Vater unser im Himmelreich BWV, 737

Fuga núm. 5, BWV 874 (CbT II)

Fantasia en Sol major, BWV 572

En col·laboració amb Festival Bachcelona

Durada aproximada del concert: primera part 44, minuts; pausa de 15 minuts; segona part, 40 minuts

#clàssics

**EpT: Exercicis per a teclat – Clavier-Übung*

***CbT: El clave ben temperat - Das wohltemperierte Klavier*

Poema

8.

Hi havia fosca dins Ell,
i brillava.

Jaume C. Pons Alorda

Autòpsia / Cilici (2009)

Comentaris

Tocar com a consort exigeix, en gran mesura, la confluència de veus independents i quan interpretem música anglesa des de Tye fins a Purcell, la nostra missió principal és caracteritzar les interaccions entre veus equilibrades, dotar de cos l'esquelet del contrapunt amb la intenció de recrear allò que Balzac va definir com *la comédie humaine*. En aquest sentit, no es diferencien un preludi coral o una fuga de Bach, els temes musicals dels quals, igual que les fantasies de les persones reals, pugnen i rivalitzen els uns amb els altres i creen el simulacre d'una experiència viscuda.

Extret sobretot de dues obres de Bach, *El clave ben temperat* i el *Clavier-Übung III*, el repertori que hem escollit estableix uns vincles sorprenents amb les tradicions angleses, a la vegada que crea un món de dotze tonalitats cromàtiques impregnat de quelcom que recorda el modernisme pur. Els antics gèneres per a consort estaven formats per fantasies polifòniques, per *In Nomines* basats en un *cantus firmus* i també per danses. Tenint això present en abordar les obres imitades de Bach, és fàcil veure que hi ha gèneres que a grans trets són equivalents: fugues i preludis imitats es modernitzen en fantasies per a violes i preludis corals semblen *In Nomines*, amb mostres de dansa disseminades amb generositat per tot arreu. Tot i que un consort de violes no pot competir amb les pauses d'orgue que contrasten i distingeixen registres, pot compensar-ho en certa manera a través de la creació d'un entorn íntim, com en *Vater unser im Himmelreich*. Les violes també estan capacitades per subratllar un gir commovedor en la narrativa, com ocorre en l'esclat estremidor de l'extraordinari *Kyrie, Gott heiliger Geist*, en què Bach elabora una súplica expressionista de misericòrdia.

De la mateixa manera, les referències estilístiques de Bach a música aliena al repertori per a teclat semblen més clares, com en l'efecte vocal del *Preludi núm. 22* (pista 9) [(?)] per a cinc veus, que evoca els *ostinatos* dels cors de la *Passió*. En el cas del "Preludi en Fa menor" del llibre II d'*El clave ben temperat*, *BWV 881*, és sorprenent com de futurista i *empfindsam* sonen ara les dues figures emparellades.

L'harmonia casual d'un *passepied*, l'encís elegant d'un minuet, el vaivé de les ones d'un *loure*, la pertorbadora foscor d'una alemanda, la pompa majestuosa d'una obertura, la volubilitat del batibull de l'estil galant, la gravetat de l'estil *antico*; tot s'ha treballat amb la seriositat i la intencionalitat que constitueix el segell distintiu dels compositors. Bach, que mai ha estat conegut per tractar les al·lusions artístiques com si fossin objectes estàtics, modela i crea noves formes que expliquen històries inusuals. Els temes de les seves fugues demostren un ingeni astut, com quan una comença amb un trinat final incongruent o una altra dibuixa un aiguabarreig de tons poc prometedors. Fins i tot el canvi més lleu i musical de frase pot provocar disquisicions vehements sobre la condició humana. Tot l'espectre de l'experiència subjectiva (des de l'alegria innocent fins a la degradació vil) forma la base dels 48 *Preludis i fugues* de Bach i en aquest concert hem procurat d'exposar algunes de les seves idees.

Si algú mai ha cregut que les fugues de Bach només eren una mostra de tècnica acadèmica..., s'ho haurà de repensar! Robert Schumann (1838) ho va manifestar a la perfecció quan les va qualificar de "*peces d'un caràcter del tipus més elevat que existeix, creacions poètiques de veritat, i cadascuna exigeix la seva expressió individual, les seves llums i ombres particulars*".

Laurence Dreyfus, *copyright 2022*

L'iceberg de Bach

Dins cada partitura de Johann Sebastian Bach hi ha molta més música que no sembla. Allò que arriba a les nostres oïdes, allò que percebem en un concert, podríem dir que és la punta d'un iceberg on queda submergit un immens mestratge d'harmonies, formes, veus, dissonàncies, consonàncies... Això és aplicable a la bona música sempre, però en el cas de Bach aquesta part submergida de l'iceberg assoleix unes dimensions absolutament fascinants.

Això és el que explica que, des de l'inici de la tradició interpretativa de les seves obres, trobem nombroses versions per a diferents instruments. En alguns casos això és pràcticament obligat, com en *L'art de la fuga*, que el compositor va deixar inacabat i sense especificar per a quin o quins instruments va escriure el recull: és la posteritat qui té el deure de decidir com s'interpreta gairebé quatre segles després. En altres casos, esdevé un joc d'estils, com quan el jazz s'apropia d'alguns dels seus compassos i els converteix en una música nova.

Altres casos, finalment, estan a mig camí. Mitjançant la transcripció, algunes obres de Bach s'han ofert al públic subratllant sonoritats que ens permeten mirar-les (escoltar-les, de fet) des d'una perspectiva diferent. És el cas, per exemple, de Liszt, que va transformar obres com la *Xacona per a violí sol* en exuberants peces per a piano transformant la línia melòdica d'un instrument monòdic en els acords d'un de polifònic, sense fer res més que treure a la superfície la música amagada de l'iceberg.

Això és exactament el que fa el Phantasm. Amb les seves violes, ens presenten una perspectiva diferent del que està considerat l'Antic Testament de la literatura pianística, *El clave ben temperat* de Bach (el Nou Testament serien les trenta-dues *Sonates* de Beethoven), així com d'altres obres per a teclat del Kantor de Leipzig. El subtil joc de veus que, en un orgue, un clavicèmbal o un piano, es reparteix entre els dits i els peus d'un sol intèrpret, aquí és distribuït entre els diferents membres d'un consort, tot obrint un ventall de possibilitats diferents.

La tria d'obres no és casual, sinó que correspon a un estudi acurat amb la intenció de seleccionar aquelles que, un cop transcrites, puguin aportar sonoritats veritablement noves i interessants per als oients. D'aquí que moltes siguin preludis i fantasies corals per a orgue. En aquesta forma, Bach va fer exercicis impagables d'imaginació. Convé recordar que, originàriament, es tractava només d'agafar la melodia d'un coral luterà i posar-hi un acompanyament que fos digne, però que permetés a la congregació entonar la lletra que coneixien bé. Bach va rebre en diverses ocasions la mateixa queixa: els seus acompanyaments eren tan creatius que, des de la nau estant, els feligresos eren incapaços de saber què havien de cantar i en quin moment, perquè es perdien.

Malgrat tot, Bach no va defallir i ens va regalar joies com aquest *Christ, unser Herr, zum Jordan kam* que escoltarem entre les primeres peces del concert d'avui, en què l'acompanyament del coral és una ràpida figuració que descriu sonorament les aigües del riu Jordà i com aquestes davallen pel cap de Crist durant el seu baptisme. En el cas d'aquests corals, la versió per a violes ens permet gaudir plenament de la imaginació bachiana a l'hora de suggerir conceptes religiosos i emocionals mitjançant la música.

Al seu costat, les fugues, que procedeixen d'*El clave ben temperat* i d'obres per a orgue, ens ofereixen una sonoritat diferent d'aquella a què estem acostumats. Per una banda, cada instrument del consort pot assumir una veu diferent, cosa que n'hauria de facilitar la tasca d'anar-les resseguint. Per una altra, el so de la viola, tan rica en harmònics, fa que aquest joc no sigui tan senzill com podria semblar a l'inici. La mestria de Bach, el seu iceberg, és un repte per a l'oient, i per a l'interpret, que sempre es veu desafiat, a canvi, això sí, del sucós premi del gaudi musical.

Pep Gorgori, Musicòleg i periodista. Director de *L'hora clàssica* de RNE4 i crític musical del diari «ABC»

Palau
de la Música
Catalana

Abona't a
Palau 100

Temporada
2022–2023

Filharmònica
de La Scala & Chailly

André Schuen

Simfònica Viena
& Wellber

Orquestra dels Camps Elisis
& Herreweghe

Mahler Chamber Orchestra
& Uchida

Simfònica de Bamberg,
Hruša & Kopatchinskaja

Simfònica Anvers
& Elim Chan

Monteverdi Choir
& Gardiner

Orquestra Filharmònica de Berlín
& Petrenko

musicAeterna
& Currentzis

Més informació i venda
d'entrades individuals
i abonaments a
www.palaumusica.cat

Segueix-nos
a les xarxes

Amb la col·laboració de:

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Biografies

Phantasm Viol Consort

© Marco Borggreve

És un premiat consort de violes, fundat l'any 1994 per Laurence Dreyfus, i ha estat reconegut com el més emocionant en actiu a l'escena mundial actual. El conjunt es va catapultar internacionalment quan el seu CD de debut amb obres de Henry Purcell va guanyar un premi Gramophone al millor enregistrament instrumental barroc el 1997. Des de llavors ha guanyat dos premis Gramophone més: per *Orlando Gibbons* (2004) i *Lachrimae* de John Dowland (2017).

La formació ha viatjat per tot el món actuant en festivals i cicles de concerts a Praga, Tòquio, Istanbul, Hèlsinki i Washington DC. Els seus darrers compromisos han inclòs el Festival de Trigonale (Àustria), Festival de Música Antiga de Barcelona, Festival Internacional de Bergen, el Festival de Música Antiga Lufthansa de Londres, Mazovia Baroque de Varsòvia, Festival de Música Antiga d'Estocolm, Palais des Beaux Arts de Brussel·les i De Bijloke de Gant.

La seva vintena d'enregistraments han obtingut elogis constants. El primer enregistrament per al segell escocès Linn va ser considerat Editor's Choice de la «BBC Music Magazine» i finalista del Gramophone Early Music Award 2010. El *Complete consort music* amb música de William Byrd va ser guardonat amb un Diapason d'Or, la valoració CD del mes de la «BBC Music Magazine» i finalista del premi Gramophone al millor enregistrament de música antiga del 2011. *Lawes's consorts to the organ* va ser nominat al premi anual de música de cambra de la «BBC Music Magazine» el setembre del 2012. El seu àlbum *Lawes's royal consort* no només es va convertir en el CD de la setmana a diverses emissores d'arreu d'Europa i als EUA, sinó que va ocupar un lloc destacat a les llistes clàssiques especialitzades del Regne Unit durant diversos mesos abans de guanyar el Premi de Música de Cambra 2016 de la revista «Limelight» (Austràlia).

El Phantasm Viol Consort té la seu a la Universitat d'Oxford des de l'any 2005, en ser-ne nomenat grup resident. La tardor del 2010 va iniciar una nova residència al Magdalen College, on ha actuat, gravat i col·laborat amb l'aclamat College Choir. També ha fet actuacions habituals durant diverses temporades al Wigmore Hall, i concretament la temporada 2017-18 en un total de tres actuacions.

L'any 2015, el Phantasm Viol Consort va traslladar la base d'operacions a Berlín, on el director Laurence Dreyfus en planifica les activitats i du a terme la seva pròpia investigació independent en musicologia, estudis d'interpretació i anàlisi musical.

Laurence Dreyfus, viola soprano i director

© Marco Borggreve

És el viola soprano i director del Phantasm Viol Consort. Va néixer en una família de músics i va començar a llegir música abans d'aprendre anglès. El seu pare tocava el violí a l'Orquestra de Filadèlfia i la seva mare era mezzosoprano d'òpera. De nen, Laurence tocava el piano i el violoncel, abans de sentir-se especialment atret per la música de cambra, gràcies a Edgar Ortenberg, membre del famós Quartet de Budapest (dels anys quaranta). Ja com a adolescent va comprar un enregistrament de *Sonates en trio* de Buxtehude que comptava amb una viola de gamba, i immediatament es va sentir atret per la sonoritat especial d'aquest instrument, que el va captivar i el va a empènyer a aprendre'l.

A la prestigiosa Juilliard School de Nova York va estudiar violoncel amb el llegendari violoncel·lista nord-americà Leonard Rose. Allà va ajudar a fundar l'Emerson String Quartet. Va deixar el conservatori per seguir estudis acadèmics en política i teologia, però aviat va trobar el camí de tornada a la música mitjançant un doctorat en musicologia a la Universitat de Columbia, amb el mestratge del destacat estudiós bachià Christoph Wolff. Paral·lelament, va començar a ensenyar la viola de gamba i, finalment, va aterrar a la classe de Wieland Kuijken al Conservatori Reial de Brussel·les, on va completar dos diplomes d'interpretació en dos anys, l'últim amb la màxima distinció.

Una doble carrera, com a musicòleg i intèrpret, l'ha portat per tot el món investigant la història de la música, oferint concerts, impartint conferències i classes d'interpretació. Com a estudiant i professor, Laurence ha ocupat càtedres a Yale, Stanford, Chicago, King's College de Londres i, més recentment, a la Universitat d'Oxford i al Magdalen College. L'any 2002 la seva recerca acadèmica sobre Bach i Wagner va ser reconeguda per una beca a l'Acadèmia Britànica.

El trasllat a Anglaterra a principis dels anys noranta va provocar un ardent desig de formar un consort de violes de nivell mundial que Laurence dirigiria des de la viola aguda. Va trigar molts anys a trobar els intèrprets adequats que compartissin el seu entusiasme per la música de consort anglesa i que no tinguessin por de provar un enfocament radicalment nou. Així es va formar el Phantasm Viol Consort l'any 1994 i va tenir com a objectiu des del principi desafiar l'*statu quo* tot desenvolupant un so ric i vibrant basat en pràctiques històricament informades, el domini tècnic del joc de cordes i el manlleu de les tradicions expressives dels quartets de corda de principis del segle XX, com el Flonzaley i Busch. El Phantasm Viol Consort va reunir així l'interès juvenil de Laurence per la música de cambra amb el seu coneixement històric musical. La música antiga, des d'aquest punt de vista, no ha d'existir en un gueto, sinó que s'enllaça íntimament amb la música convencional i, fins i tot, contemporània, tot fent conscienciar el públic de noms destacats, com Byrd, Gibbons, Locke i Lawes. *Credo in unam musicam* podria ser el lema del Phantasm. Durant una dècada, entre els anys 2005 i 2015, el Phantasm Viol Consort va ser resident a la Universitat d'Oxford i al Magdalen College.

Com a intèrpret de viola de gamba i violoncel barroc, L. Dreyfus ha fet gires i ha enregistrat amb les principals figures de la música antiga, i durant molts anys va fer classes magistrals d'estiu a Noruega, Portugal i als EUA. (Tres membres del Phantasm, no és casualitat!, van estudiar amb ell en un d'aquests cursos d'estiu.) El 2015 es va jubilar anticipadament d'Oxford per centrar-se en la interpretació i l'escriptura lliure. Ha estat guardonat com a professor emèrit d'universitat.

Ha publicat tres llibres, dos sobre J. S. Bach i un sobre Wagner, juntament amb més de vint enregistraments, molts dels quals han estat nominats o han rebut premis internacionals. Laurence Dreyfus va decidir establir-se a Berlín, on havia passat dos anys estimulants com a estudiant de doctorat molts anys abans investigant Bach a banda i banda del que aleshores era el Mur. Després de gairebé vint-i-cinc anys a la Gran Bretanya, Berlín serveix com a base de L. Dreyfus, on continua explorant, interpretant i gravant nous repertoris, per oferir-los als amants de la música d'arreu del món.

Emilia Benjamin, viola soprano

© Marco Borggreve

Intèrpret de violes agudes i tenores, va arribar-hi per un camí una mica tortuós. Inicialment interessada a estudiar literatura anglesa, va escollir la Universitat d'East Anglia basant-se en un record borrós del campus, borrós a causa dels efectes de les pastilles per dormir del seu pare, ja que la nit abans de la seva entrevista se n'havia pres dues per evitar el pànic d'adormir-se. Al capdavall es va adonar, en arribar-hi per començar el primer trimestre, que el campus que pensava que havia recordat era de fet la Universitat de Warwick.

Això va resultar un error afortunat, ja que Emilia Benjamin es va poder involucrar al Departament de Música com a part de la seva carrera, va dirigir l'orquestra des del violí, que toca des dels cinc anys, i el concert *Lachrimae* de Dowland li va canviar la vida, ja que el seu so era tan celestial, que de seguida es va convertir en una violista. Per sort, la universitat posseïa un joc de violes i va contractar un professor entusiasta en la interpretació de consort.

Durant els seus quatre anys d'estudi va fer la seva pròpia viola aguda al taller d'un llaütista, instrument que encara toca avui. En un determinat moment va pensar que si es passava la major de la seva vida treballant, hauria de ser en el que més li agradés. Això era, i és, un joc de consort. Així que va anar a la Guildhall School of Music and Drama per fer un postgrau de música antiga, especialitzada en viola i violí barroc.

Des d'aleshores ha passat vint-i-cinc anys aproximadament interpretant i gravant, no només música de consort de violes, sinó una selecció saludable de la majoria de la música occidental escrita als segles XVII i XVIII, tocant no només les violes, sinó també els violins i el *lirone*. Passa el seu temps lliure cuidant fills, gos, jardí i marit, no necessàriament en aquest ordre.

Jonathan Manson, viola tenor

© Marco Borggreve

Viola tenor, va néixer en una família de músics a Edimburg. Va créixer en una granja al nord d'Escòcia, es va enamorar del violoncel als sis anys, sobretot perquè la corda inferior sonava com el motor del Land Rover d'un amic i va començar a fer-ne classes a l'escola primària local. Amb la seva germana violinista Catherine van rebre formació a l'International Cello Center a Scottish Borders, sota la direcció de Jane Cowan, el qual, molt influenciat pels ensenyaments de Pau Casals, va insistir que tots els seus alumnes fessin servir cordes de tripa i, fins als nostres dies, J. Manson sempre n'ha usat aquesta modalitat. Als divuit anys va anar a estudiar amb el gran professor de violoncel Steven Doane a l'Eastman School of Music de Rochester (Nova York). Poc després d'arribar, va escoltar un enregistrament de les *Sonates de gamba* de Bach interpretades per Laurence Dreyfus que el va empènyer a aprendre l'instrument seriosament, amb la professora Christel Thielmann, i a aprofundir en aquest nou repertori apassionant. Amb aquesta fascinació també va anar a Holanda, on va estudiar viola de gamba amb Wieland Kuijken durant tres anys.

Quan encara era estudiant a la Haia, va ser convidat per primera vegada a tocar amb l'Orquestra Barroca d'Amsterdam de Ton Koopman, on seia al costat i aprenia del violoncel·lista holandès Jaap ter Linden. Posteriorment va esdevenir violoncel·lista principal de l'orquestra, amb la qual va interpretar i enregistrar més de 150 *Cantates* de Bach i, juntament amb Yo-Yo Ma, el *Concert per a dos violoncels* de Vivaldi.

Actualment s'ha especialitzat principalment en música de cambra del Renaixement fins al Romanticisme amb el London Haydn Quartet. Properament publicarà l'enregistrament amb els *Quartets*, op. 71 i 74 per al segell Hyperion. Aquesta temporada també farà gira pel Canadà i els EUA. Una col·laboració de llarga durada amb el clavecinista Trevor Pinnock ha permès l'enregistrament de les *Sonates de gamba* de Bach, a més de col·laboracions amb el flautista Emmanuel Pahud i els violinistes Sophie Gent i Matthew Truscott. Jonathan també és el violoncel·lista principal del Dunedin Consort i codirector de l'Orquestra of the Age of Enlightenment.

Entre les seves darreres actuacions destacades, hi ha recitals amb Elizabeth Kenny, Carolyn Sampson i Laurence Cummings, la invitació com a viola solista a l'òpera *Written on skin* de George Benjamin a la Royal Opera House, i concerts al Wigmore Hall de Londres i al Carnegie Hall de Nova York.

Jonathan Manson imparteix docència a la Royal Academy of Music de Londres i viu en un poble d'Oxfordshire amb la seva família.

Heidi Gröger, viola baix

© Marco Borggreve

Nascuda a Eichstätt (Baviera), va estudiar viola de gamba amb Philippe Pierlot i violoncel barroc amb Jaap ter Linden al Conservatori Reial de la Haia, on va obtenir un màster amb distinció. Més tard va guanyar premis destacats en concursos internacionals de música antiga a Van Wassenaer (2004), York (2005) i Biaggio-Marini-Wettbewerb (2003 i 2007).

Després d'haver tocat a l'Orquestra Barroca de Freiburg, Concerto Vocale, Solistes del Barroc de Berlín i Harmonie Universelle, va fundar la seva pròpia formació de cambra: Ensemble Fleury, que va gravar les *Pièces de clavecin* de Rameau per a Sony Classics amb una viola de gamba “daurada” de vuit cordes. En col·laboració amb Johannes Weiss, és directora artística i executiva del Musikfest Eichstätt (<http://www.musikfest-eichstaett.de>), cita anual d'estiu a la seva ciutat, on el Phantasm Viol Consort va debutar el 2018.

Des de l'any 2011 és professora de viola de gamba al Conservatori de Música de Frankfurt i està establerta a Berlín, on li agraden especialment els còctels personalitzats. Als estius se la pot trobar donant classes magistrals habitualment al Vielklang de Tübingen i dirigint els seus apreciats cursos d'estiu al preciós Schloss Seehaus, al sud d'Alemanya, on va convidar el director del Phantasm Laurence Dreyfus a unir-se a ella per difondre el gaudi de tocar com a consort de violes.

També et pot interessar...

**Palau Bach-Concert extraordinari |
Festival Bachcelona | Estiu al Palau**

Dijous, 14.07.22 - 20 h

Sala de Concerts

Solistes Salvat Beca Bach

Cor Jove Nacional de Catalunya (CJNC)

**Jove Orquestra Nacional de Catalunya
(JONC)**

Daniel Tarrida, orgue

Manel Valdivieso, director

J. Ch. Bach: *Magnificat en Do major, CW E22*

C. Ph. E. Bach: *Simfonia en Si bemoll major, H. 658*

J. S. Bach: *Magnificat en Re major, BWV 243*

Preu: 25 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compagnia Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Morera Casablanca S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Marta Barnes – professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – Lluís Carulla Font – Carlos Colomer Casellas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – Anna Saura Miarnau – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – M^a. del Carmen Pous Guardia

An abstract painting featuring vibrant, wavy lines in shades of blue, orange, and white. The composition is dynamic, with the colors blending and swirling together to create a sense of movement and depth. The background is a deep, rich blue, which contrasts with the lighter, more textured areas of the foreground.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

